

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง และเปรียบเทียบผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยมที่มีต่อความหวังของผู้พิการ ที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามระยะเวลาที่แตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้พิการจากโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ พัทยา ปีการศึกษา 2547 ที่มีคะแนนความหวังจากลำดับท้ายสุดขึ้นไปและสมัครใจเข้าร่วมการทดลอง จำนวน 16 คน แบ่งกลุ่มโดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แบบประเมินความหวัง และโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยม ผู้พิการกลุ่มทดลองได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยม สัปดาห์ละ 2 ครั้ง 6 สัปดาห์ รวมเป็น 12 ครั้ง ครั้งละ 60 - 90 นาที ส่วนผู้พิการกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยม แต่ได้รับตามวิธีปกติของทางโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ พัทยา และได้รับการประเมินผลความหวังเป็น 3 ระยะ คือ ระยะก่อนการทดลอง ระยะ หลังการทดลอง และระยะติดตามผล จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำประเภทหนึ่งตัวแปรระหว่างกลุ่มและหนึ่งตัวแปรภายในกลุ่ม และการทดสอบความแตกต่างรายคู่แบบนิวแมน-คูลส์

สมมติฐานของการวิจัย

1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลองต่อความหวังของผู้พิการ
2. ผู้พิการกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยมมีความหวัง ในระยะหลังการทดลองสูงกว่าผู้พิการกลุ่มควบคุม
3. ผู้พิการกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยมมีความหวัง ในระยะติดตามผลสูงกว่าผู้พิการกลุ่มควบคุม
4. ผู้พิการกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยมมีความหวัง ในระยะหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
5. ผู้พิการกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยมมีความหวัง ในระยะติดตามผลสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง

สรุปผลการวิจัย

1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลองต่อความหวังของผู้พิการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ผู้พิการกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยม มีความหวัง ในระยะหลังการทดลองสูงกว่าผู้พิการกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ผู้พิการกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยม มีความหวัง ในระยะติดตามผลสูงกว่าผู้พิการกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. ผู้พิการกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยม มีความหวัง ในระยะหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
5. ผู้พิการกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยม มีความหวัง ในระยะติดตามผลสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐาน ดังนี้

1. การทดสอบปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง พบว่ามีปฏิสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 กล่าวคือ ระยะก่อนการทดลอง ผู้พิการกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยม และผู้พิการกลุ่มควบคุม มีค่าคะแนนเฉลี่ยความหวังไม่แตกต่างกัน แต่ในระยะหลังการทดลองและติดตามผล ได้ผลที่ต่างออกไป คือผู้พิการกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยม มีความหวังสูงขึ้นและสูงกว่าผู้พิการกลุ่มควบคุม ดังตารางที่ 4 ทั้งนี้เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ ผู้พิการกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยม ได้รับการให้คำปรึกษาตามโปรแกรมการให้คำปรึกษาทำให้ผู้พิการมีความสามารถในการเลือก และรับรู้ว่าคุณสามารถเลือกและรับผิดชอบต่อการดำเนินชีวิตของตนเองได้ (Prochaska, 1979, pp. 80-85) จึงทำให้ผู้พิการกลุ่มทดลอง มีคะแนนเฉลี่ยความหวังสูงขึ้น โดยมีความหวัง เป็นพลังสำคัญในการดำเนินชีวิต ซึ่งความหวังจะมีการเปลี่ยนแปลงตลอดตามกาลเวลา และเหตุการณ์ในชีวิตของแต่ละบุคคล (Nowotny, 1989, p. 57) โดยคาดหวังว่าในอนาคตจะสำเร็จในสิ่งที่ปรารถนา หรือหลุดพ้นจากความทุกข์ทรมานต่าง ๆ มีความสามารถในการเผชิญกับปัญหา รู้ถึงศักยภาพของตนและมีใจที่เข้มแข็งและมุ่งมั่นที่จะเอาชนะอุปสรรค (Miller, 1985, p. 23) มีความสามารถในการวางแผนและ

เลือกแนวทางดำเนินชีวิตของตนเองได้อย่างอิสระและมีคุณค่า ตลอดทั้งได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น ส่วนผู้พิการกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยม จึงขาดแนวทางและกระบวนการที่เสริมสร้างความหวังแก่ตนเอง จึงทำให้ผู้พิการกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยความหวังทั้งสามระยะไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ฉัตรฤดี กิจวิมลตระกูล (2545, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษากลุ่มตาม แนวทฤษฎีการฝึกหัดหะฐะโยคะต่อภาวะซึมเศร้าของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างมาจากนักเรียนโรงเรียนแก่งวิฑูรย์ จังหวัดระยอง ที่มีคะแนนจากแบบวัดภาวะซึมเศร้าในเด็ก ซีดีไอ (CDI) ตั้งแต่คะแนนที่ 15 - 21 โดยการสุ่มอย่างง่ายเป็นกลุ่มทดลอง 8 คน และกลุ่มควบคุม 8 คน โดยกลุ่มทดลองให้เข้ารับการ ให้คำปรึกษากลุ่มตามแนวทฤษฎีการฝึกหัดหะฐะโยคะ ครั้งละ 45 นาที สัปดาห์ละ 2 ครั้ง รวมทั้งสิ้น 12 ครั้ง เป็นเวลา 6 สัปดาห์ ผลการศึกษา พบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการภาวะซึมเศร้ากับระยะเวลาของการทดสอบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ คุณหญิง อุดมอิทธิพงศ์ (2546, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยมต่อความวิตกกังวลของสตรีวัยทอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นสตรีวัยทองที่มาใช้บริการที่โรงพยาบาลหัวใจ จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่มีคะแนนความวิตกกังวลระดับมากช่วงคะแนน 61 - 80 วัดจากแบบประเมินความวิตกกังวลแบบ เอ-สเคท ของ สปีลเบอร์เกอร์ และสุ่มอย่างง่าย จำนวน 16 คน และสุ่มอย่างง่ายออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยม 10 ครั้ง เป็นเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง 30 นาที ถึง 2 ชั่วโมง ผลการวิจัยพบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผู้พิการกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยม

มีความหวัง ในระยะหลังการทดลองสูงกว่าผู้พิการกลุ่มควบคุม ผลการวิจัยพบว่า ผู้พิการกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยม ในระยะหลังการทดลอง มีคะแนนเฉลี่ยความหวังสูงกว่าผู้พิการกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังตารางที่ 6 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ทั้งนี้เนื่องจาก ผู้พิการกลุ่มทดลองได้รับโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยม จำนวน 12 ครั้ง ประกอบด้วยการปฐมนิเทศและสร้างสัมพันธภาพ เพื่อให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาและให้เกิดสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม ส่งผลให้สมาชิกกล้าเปิดเผยเรื่องราวและความรู้สึกของตน การตระหนักรู้สถานะของตนเองและแสวงหาเป้าหมายของชีวิต เพื่อให้สมาชิกตระหนักรู้ถึงสถานะของตนค้นพบตนเอง ยอมรับตนเอง มีทัศนคติที่ดีต่อตนเองและค้นหาความหมายของความหวัง มีความสามารถในการเผชิญกับปัญหาและเลือกตัดสินใจในชีวิตได้อย่างเหมาะสม

การค้นพบความหมายที่แท้จริงของชีวิต เพื่อให้ผู้พิการได้ค้นพบคุณค่าของการมีความหวังในชีวิต มีทางเลือกที่จะนำตน ไปสู่ความหมายในชีวิต และมีการวางแผนการดำเนินชีวิตเพื่อ ไปสู่ความหมายของชีวิตที่แท้จริง โดยการแลกเปลี่ยนประสบการณ์เกี่ยวกับความหวังซึ่งกันและกัน เป็นกำลังใจและเป็นพลังให้แก่กัน มีความชัดเจนในการวางแผนชีวิตและสามารถนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวันของคนได้ ส่วนผู้พิการกลุ่มควบคุมไม่ได้รับ โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยม จึงทำให้ผู้พิการกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยม ในระยะหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความหวังสูงกว่าผู้พิการกลุ่มควบคุม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรพรรณ ศรีธัญรัตน์ (2539, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของกลุ่มจิตบำบัดแบบโลกอสต่อการลดความวิตกกังวลเกี่ยวกับความตายในผู้ป่วยโรคมะเร็ง พบว่า ได้ศึกษาผลของกลุ่มจิตบำบัดแบบโลกอสต่อการลดความวิตกกังวลเกี่ยวกับความตายในผู้ป่วยโรคมะเร็งทำให้ผู้ป่วยตระหนักว่าความตายเป็นสิ่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ และในทางตรงกันข้ามกลับเป็น โอกาสอันดีที่ทำให้ผู้ป่วยมีเวลาพิจารณาตนเองอย่างแท้จริง และสามารถใช้ศักยภาพที่มีอยู่ภายในตนเองตัดสินใจเลือกกระทำในบางสิ่งเพื่อการมีชีวิตอยู่อย่างมีความสุข ขอมรับและเตรียมพร้อมสำหรับความตายที่จะมาเยือนใช้เวลาที่เหลืออยู่อย่างมีคุณค่า กลุ่มทดลองเข้าร่วมการปรึกษากลุ่มตามแนวโลกอสเป็นเวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง (6 ครั้ง) ขั้นตอนของโปรแกรมการบำบัดมี 6 ขั้นตอน คือ ขั้นตระหนักรู้ ขั้นค้นหาความหมาย ขั้นสร้างพันธะสัญญา ขั้นพัฒนาความหมาย ขั้นสร้างความชัดเจน และขั้นจัดทิศทาง ผลการศึกษาพบว่า ผู้ป่วยโรคมะเร็งที่เข้าร่วมกลุ่มบำบัดแบบโลกอสมีความวิตกกังวลลดลงมากกว่าผู้ป่วยที่ไม่ได้รับการบำบัด และสอดคล้องกับงานวิจัยของ นันทิยา เอกอริคมกิจ (2542, บทคัดย่อ) ได้เปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบภวนิยมเป็นรายบุคคล และเป็นกลุ่ม เพื่อพัฒนาความเข้มแข็งในการมองโลกของเยาวชนหญิง ช่วงอายุ 13-18 ปี ในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรางค์ กรุงเทพมหานคร โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 2 ประเภท คือ พวกกระทำความคิด 1 ครั้ง และพวกกระทำความคิดมากกว่า 1 ครั้ง และแต่ละประเภทแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มให้คำปรึกษาแบบภวนิยมรายบุคคล, กลุ่มให้คำปรึกษาแบบภวนิยมแบบเป็นกลุ่ม และกลุ่มควบคุม ผลการวิจัย พบว่า เยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบภวนิยมรายบุคคล มีความเข้มแข็งในการมองโลกสูงกว่า เยาวชนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาอย่างมีนัยสำคัญที่ .05 และเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบภวนิยมเป็นกลุ่ม มีความเข้มแข็งในการมองโลกไม่แตกต่างกับเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและไม่แตกต่างกับเยาวชนที่ไม่รับการให้คำปรึกษา และเยาวชนที่มีจำนวนครั้งที่กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดแตกต่างกัน เมื่อได้รับการให้คำปรึกษาแบบภวนิยม มีความเข้มแข็งในการมองโลกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ เถลิงวรรณ เกตุสวัสดิ์

(2546, บทคัดย่อ) ศึกษาผลของการระลึกถึงความหลังแบบกลุ่มและการให้คำปรึกษาแบบกวนิยมแบบกลุ่มที่มีต่อความผาสุกในชีวิตของผู้สูงอายุ กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้สูงอายุในชมรมผู้สูงอายุโรงพยาบาลอินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ผลการวิจัย พบว่า ผู้สูงอายุกลุ่มระลึกถึงความหลังมีความผาสุกในชีวิต ในระยะหลังการทดลองและติดตามผลไม่แตกต่างกัน แต่สูงกว่าก่อนทดลองและกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กลุ่มให้คำปรึกษาแบบกวนิยมมีความผาสุกในชีวิต ในระยะติดตามผลสูงกว่าหลังทดลองและก่อนทดลองและสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผู้พิการกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยม มีความหวัง ในระยะติดตามผลสูงกว่าผู้พิการกลุ่มควบคุม ผลการวิจัยพบว่า ผู้พิการกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยม ในระยะติดตามผล มีคะแนนเฉลี่ยความหวังสูงกว่าผู้พิการกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังตารางที่ 7 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อที่ 3 ทั้งนี้เนื่องจากผู้พิการกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยม สามารถตระหนักรู้ในสภาวะของตน รู้แนวทางที่จะแสวงหาเป้าหมายในชีวิต กล้าเผชิญกับปัญหา สามารถเลือกและตัดสินใจในชีวิตได้อย่างเหมาะสม ได้ค้นพบทางเลือกของชีวิตอย่างมีเป้าหมาย และมีแผนการดำเนินชีวิตที่จะนำไปสู่ความหวังของตนได้ ทั้งนี้เนื่องจากการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาจะใช้วิธีการที่หลากหลายซึ่งประกอบด้วย การตั้งคำถามปลายเปิด เช่น “คุณมองตนเองอย่างไร คุณมีความรู้สึกอย่างไรต่อตนเอง เพื่อที่จะทำให้ผู้พิการได้ค้นพบตนเองและตระหนักถึงสภาพที่แท้จริงที่ตนเองประสบอยู่ โดยการใช้เทคนิค การยอมรับและสะท้อนความรู้สึก และร่วมกับการอภิปรายถึงความหมายและความสำคัญของความหวัง ความรู้สึกต่อเป้าหมาย และความสิ้นหวัง และทัศนคติในการมองโลกในด้านบวก การกำหนดทางเลือกและแผนการดำเนินชีวิต การอ่านบทประพันธ์ทั้งร้อยแก้วและร้อยกรองที่เกี่ยวกับความหวัง และร่วมกันอภิปราย การกำหนดแผนการดำเนินชีวิตของตนเอง และการปฏิบัติตามแผนที่ตนกำหนด การให้คำปรึกษาใช้เวลาดำเนินอยู่เป็นเวลาถึง 6 สัปดาห์ จึงทำให้กระบวนการคิดของผู้พิการกลุ่มทดลองยังคงอยู่ถึงระยะติดตามผล ส่วนผู้พิการกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยม จึงเป็นเหตุผลให้คะแนนเฉลี่ยความหวังของผู้พิการกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยม ในระยะติดตามผลสูงกว่าผู้พิการกลุ่มควบคุม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิดดอน (Widdon, 1983) จัดโปรแกรมกลุ่มจิตบำบัดแบบโลกอส ในนักโทษชายในคดีอาชญากรรม จำนวน 20 คน อายุ 17-33 ปี และประเมินผลแบบวัด พี ไอ แอล ผลการศึกษาพบว่า ค่าคะแนนแบบวัดความมุ่งหวังในชีวิตของนักโทษชาย ภายหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมกลุ่มจิตบำบัดแบบโลกอสเพิ่มขึ้น การสังเกตพฤติกรรมของสมาชิกกลุ่มพบว่า สมาชิกกลุ่มมีอาการพัฒนาตนเอง

ด้านความประพฤติและจากการติดตามผลในระยะ 2 ปี พบว่า สมาชิกกลุ่ม 8 คน ที่เข้าร่วมโปรแกรมกลุ่มเล็กประกอบอาชญากรรมโดยเด็ดขาด และสอดคล้องกับงานวิจัยของ เมเจอร์ (Majer, 1992) ได้ประเมินผลการเข้าร่วมโปรแกรมบำบัด 12 ชั้น ในแนวของการพบความหมายในชีวิตของผู้ติดยาเสพติดทั้งที่ติดสุราและยาเสพติด พบว่ายังมีระยะการเข้าโปรแกรมบำบัดนานเท่าใดก็ยังมีแนวโน้มว่าจะพบความหมายในชีวิต ถึงแม้ว่าผู้เข้าร่วมโปรแกรมบำบัดจะต้องเผชิญกับความทุกข์ทรมานที่ไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้ระหว่างการบำบัด แต่เขาจะรับรู้ความทุกข์นั้นอย่างมีความหมาย นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ อรุณี สุวรรณธาร (2543, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกวนนิยมนที่มีต่อความวิตกกังวลของผู้ที่จะสูญเสียการมองเห็น โดยเปรียบเทียบความวิตกกังวลของผู้ที่จะสูญเสียการมองเห็นก่อนและหลังการให้คำปรึกษา ผลการวิจัย พบว่า หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบกวนนิยมนมีผลในการลดความวิตกกังวลของผู้ที่จะสูญเสียการมองเห็น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งในระยะหลังการทดลองและติดตามผล

4. ผู้พิการกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยม มีความหวัง ในระยะหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ผลการวิจัยพบว่า ผู้พิการกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยม ในระยะหลังการทดลอง มีคะแนนเฉลี่ยความหวังสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังตารางที่ 9 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4 ทั้งนี้เนื่องจาก ผู้พิการเป็นภาวะวิกฤติของชีวิตที่สำคัญไม่ว่าความพิการจะอยู่ในสภาพใด การรับรู้ตนเองด้านต่าง ๆ จะเป็นไปในด้านที่ไม่ดี เพราะผู้พิการมีการสูญเสียอวัยวะที่ไม่สามารถเรียกกลับคืนมาได้ ผู้พิการส่วนใหญ่จะมีปัญหาด้านจิตใจสูง มีความรู้สึกว่ามีคุณค่าในตนเองต่ำและไม่มี ความหวัง (Lambert & Lambert, 1985, pp. 60-61) ผู้พิการเหล่านี้จะมีความรู้สึกว่าตนเองไร้ค่า ไม่มี ความหวังและมีอารมณ์ที่ไม่แน่นอน การให้คำปรึกษาจะทำให้ผู้พิการเกิดความรับผิดชอบต่อการดำรงชีวิตและคุณภาพชีวิตของตนเองรับรู้ว่าเป็นชีวิตของตนเองเป็นสิ่งที่สามารถดำรงอยู่ สามารถประกอบอาชีพและมีส่วนร่วมในกิจกรรมของสังคมได้ ผลต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตของตนเองเป็นผลจากการเลือกของตัวผู้รับพิการเอง การมีชีวิตของคนเราไม่ได้ยึดติดกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หากแต่บุคคลสามารถใช้ศักยภาพในตนเองปรับเปลี่ยนหรือสร้างสรรค์ให้เกิดสิ่งใหม่ขึ้น เพื่อค้นพบและรู้สึกถึงความคงอยู่ในการมีชีวิตอย่างมีคุณค่า เมื่อผู้พิการกลุ่มทดลองได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยม โดยกระทำอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง 6 สัปดาห์ รวมเป็น 12 ครั้ง ครั้งละ 60-90 นาที ผู้วิจัยสังเกตพบว่า ผู้รับคำปรึกษามีความสนใจ กระตือรือร้น และให้ความร่วมมือในกิจกรรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยมอย่างสม่ำเสมอเป็นอย่างดี ทำให้เข้าใจปัญหาของ

ตนเอง และมองเห็นแนวทางและมีแผนที่จะมุ่งสู่ความหวังในอนาคต จึงส่งผลให้คะแนนเฉลี่ยความหวังของผู้พิการ กลุ่มทดลอง ในระยะหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุวิมล ลาวรรณา (2543, บทคัดย่อ) ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวโลกอสและการให้คำปรึกษาแนวกระจ่างนิยมนต่อลักษณะมุ่งอนาคตของเยาวชนหญิงในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก จังหวัดนครราชสีมา ผลการวิจัย พบว่า กลุ่มเยาวชนหญิงที่ได้รับการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวโลกอสและการให้คำปรึกษาแนวกระจ่างนิยมน มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงขึ้นในระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล และสอดคล้องกับงานวิจัยของ จงกรม ทองจันทร์ (2544, บทคัดย่อ) ศึกษาเปรียบเทียบผลของการระลึกถึงความหลังอย่างมีรูปแบบต่อความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองและความหวังในผู้สูงอายุโรคหลอดเลือดหัวใจตีบกกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้สูงอายุโรคหลอดเลือดหัวใจตีบที่มารับบริการ ที่แผนกผู้ป่วยนอกโรงพยาบาลชลบุรี จำนวน 15 คน ผลการวิจัยพบว่า ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง ระยะก่อนการทดลองกับระยะหลังการทดลอง และระยะก่อนการทดลองกับระยะติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และค่าเฉลี่ยคะแนนความหวัง ระยะก่อนการทดลองกับระยะหลังการทดลอง และระยะก่อนการทดลองกับระยะติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. ผู้พิการกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยมน มีความหวัง ในระยะติดตามผล สูงกว่าระยะก่อนการทดลอง ผลการวิจัยพบว่า ผู้พิการกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยมน ในระยะติดตามผล มีคะแนนเฉลี่ยความหวังสูงกว่าผู้พิการกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังตารางที่ 9 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อที่ 5 ทั้งนี้เนื่องจาก ความหวังเป็นความรู้สึกภายในจิตใจของบุคคลเป็นนามธรรมสามารถแสดงออกมาเป็นความคิด ความรู้สึก และการกระทำต่าง ๆ ที่แสดงถึงความเชื่อมั่นว่าบุคคลจะสามารถผ่านพ้นสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่ และได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการ (Herth, 1990 a) กระบวนการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยมน ได้เปิดโอกาสให้ผู้รับคำปรึกษาทำความเข้าใจในแต่ละทางเลือกของตน ผู้ให้คำปรึกษาจะกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาตระหนักว่าเขาเป็นบุคคลที่มีอิสระ และมีบทบาทเป็นผู้เลือกในทุก ๆ ครั้ง ในการเลือกนั้นผู้รับคำปรึกษาจะต้องใช้การจินตนาการ สถิติปัญญา และการตัดสินใจที่จะสร้างทางเลือกของตนที่มีเหตุผล โดยการให้คำปรึกษานั้นจะเป็นการเผชิญหน้ากันอย่างซื่อสัตย์และจริงใจ ระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับผู้รับคำปรึกษา (Prochaska, 1979, pp. 80-85) ผู้พิการกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยมน ได้เข้ารับการให้คำปรึกษาตามโปรแกรมอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง 6 สัปดาห์ รวมเป็น 12 ครั้ง ครั้งละ 60 - 90 นาที จึงสามารถกำหนดแผนในการดำเนินชีวิตเพื่อไปสู่ความหวังของตนเองได้ และมีการปฏิบัติตามแผนที่ตั้งไว้ จึงส่งผลให้

แม้ภายหลังจากการทดลอง 2 สัปดาห์ ซึ่งเป็นระยะติดตามผล ผู้พิการกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยม ยังคงปฏิบัติตามแบบแผนการเสริมสร้างความหวัง เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของตนยังคงอยู่ ส่วนในระยะก่อนการทดลอง ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยม จึงทำให้คะแนนเฉลี่ยในระยะติดตามผลสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เฉลิมวรรณ เกตุสวัสดิ์ (2546, บทคัดย่อ) ศึกษาผลของการระลึกถึงความหลังแบบกลุ่มและการให้คำปรึกษาแบบกวนิยมแบบกลุ่มที่มีต่อความพึงพอใจในชีวิตของผู้สูงอายุ กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้สูงอายุในชมรมผู้สูงอายุโรงพยาบาลอินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ที่มีคะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจในชีวิตอยู่ในระดับน้อยถึงปานกลางค่อนข้างน้อย จำนวน 21 คน สุ่มอย่างง่ายเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มละ 7 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ โปรแกรมการระลึกถึงความหลัง และโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกวนิยม และแบบสัมภาษณ์ความพึงพอใจในชีวิต ผลการวิจัย พบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้สูงอายุกลุ่มระลึกถึงความหลังมีความพึงพอใจในชีวิตในระยะหลังการทดลองและติดตามผลไม่แตกต่างกัน แต่สูงกว่าก่อนทดลองและกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้สูงอายุกลุ่มกวนิยมมีความพึงพอใจในชีวิต ในระยะติดตามผลสูงกว่าหลังทดลองและก่อนทดลองและสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้สูงอายุกลุ่มให้คำปรึกษาแบบกวนิยมมีความพึงพอใจในชีวิตสูงกว่ากลุ่มระลึกถึงความหลังในระยะติดตามผล แต่ไม่แตกต่างกันในระยะหลังการทดลอง และสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรวรรณ ประสิทธิธัญการ (2546, บทคัดย่อ) ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบกวนิยมที่มีต่อเจตคติในการป้องกันโรคเอดส์ของวัยรุ่นหญิงกลุ่มเสี่ยงในสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพบ้านเกร็ดตระการ กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้รับการสงเคราะห์ซึ่งเป็นวัยรุ่นหญิงกลุ่มเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ในสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพบ้านเกร็ดตระการ ที่มีคะแนนเจตคติในการป้องกันโรคเอดส์ตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมาและสมัครใจเข้าร่วมกิจกรรม จำนวน 16 คน แล้วสุ่มอย่างง่ายเพื่อแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน กลุ่มทดลองให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบกวนิยม ส่วนกลุ่มควบคุมจะได้รับข้อเสนอแนะ ผลการวิจัย พบว่า เจตคติในการป้องกันโรคเอดส์ด้านความรู้ของวัยรุ่นหญิงกลุ่มเสี่ยงในสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพบ้านเกร็ดตระการในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพบว่า เจตคติในการป้องกันโรคเอดส์ด้านความรู้และพฤติกรรมของวัยรุ่นหญิงกลุ่มเสี่ยงในสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพบ้านเกร็ดตระการ ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

กระบวนการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยมทำให้ผู้พิการมีความเชื่อมั่นว่าบุคคลจะสามารถผ่านพ้นสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่และ ได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการ (Herth, 1990 a)

สามารถใช้การจินตนาการ สติปัญญาและการตัดสินใจ สร้างทางเลือกที่มีเหตุผล เกิดกระบวนการคิดคงอยู่ จึงเป็นผลทำให้คะแนนเฉลี่ยความหวังของผู้พิการสูงขึ้น ทั้งระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล นั้นแสดงว่าให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยม เป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพในการเสริมสร้างความหวังของผู้พิการให้เพิ่มขึ้นและคงทนอยู่จนถึงระยะติดตามผล

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยมนี้ สามารถช่วยเพิ่มความหวังให้แก่ผู้พิการได้ ดังนั้น ผู้ให้คำปรึกษาหรือบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับผู้พิการควรจะนำโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบอัตถิภาวะนิยมนี้ ไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานเพื่อช่วยเหลือผู้พิการให้มีความหวังเพิ่มขึ้น รวมทั้งควรมีการฝึกอบรม พัฒนาทักษะบุคลากร และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแก่ผู้พิการ ให้มีความรู้และความเข้าใจในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยม ก่อนนำไปใช้กับผู้พิการ ซึ่งจะช่วยให้ผู้พิการได้ค้นพบและรู้สึกถึงความคงอยู่ในการมีชีวิตอย่างมีคุณค่า และดำเนินชีวิตได้อย่างเป็นสุขต่อไป

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรนำการให้คำปรึกษาแบบอัตถิภาวะนิยมต่อความหวังของกลุ่มคนอื่น ๆ เช่น กลุ่มคนที่ท้อแท้สิ้นหวัง กลุ่มคนที่เป็น โรคเอดส์ กลุ่มคนที่พิการทางการมองเห็น กลุ่มคนที่ป่วยเป็นโรคมะเร็ง เป็นต้น
2. ควรมีการศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบอัตถิภาวะนิยมโดยใช้ตัวแปรตามอื่น ๆ เช่น ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง ความเข้มแข็งในการมองโลก ความวิตกกังวล ความเครียด ความซึมเศร้า เป็นต้น